

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Baptistae Mantuani Carmelit[a]e de patientia aurei libri
tres**

Baptista <Mantuanus>

Dauentrie, 1515

Ca[usa] brevis vit[a]e et mortis, et de an[n]is antiq[uo]ru[m] pat[rum]
ca.xxxvii

urn:nbn:de:hbz:466:1-30534

Libet Secundus

Appetit autē materia semp nouis exornari formis, forma materię
dominari. Et vbi vna forma deficiuta est, materię ad eādem nunq̄
nū in die iudicij ad similes vero nō statiz reuertit, potest tñ z statim
hoc ē breui tpe reuocari, vt si corp^o humanū māducetur ab homine
sicut apud Antropophagos mos ē, trāseunte em̄ cibi pte in semē hu
manū, potest ex illa materię ptinacula fieri embryo, et ad rōnalis a
nime redire p^oortū. Quod si curiositas humana q̄sierit, q̄ pacto fie
ri possit, vt eadē materię ps que in plurib^o humanis corporib^o fue
rit, in iudicio surgat, cuz om̄ibus nūq̄, cuz quonā igit: aiūt Theolo
gi quidā cum p^o rimo surrecturā, et q̄d ei^o defectu min^o erit in reliq̄s
supplēdaz a Deo, quēadmodū eniz panes multiplicauit in deserto,
p̄ et in materiā augere in iudicio, q̄ si tota vni^o materia, fiat tota al
ri^o, oportz nouā alteri materiā dari, nec vt ecclia docz, p̄pe carnis re
surrectio esset. Astronomi vitā coelo metiūtur. negat Epigenes cē
tuz vigintiduos vitę ānos excedi posse. Berofus cētuz septēdeciz.
Reges Petolyris et Necepsos aiūt posse in Italia cōtingere vitae
ānos cētuz viginti sex. Obseruādos annos elimactericos monent
mathematici, hoc ē scābiles et gradarios, et hi sunt q̄ ex septē z nouez
nūeris in vniuz cōfluentib^o surgūt, hi nanq̄ duo numeri (vt aiūt tes
eretoij ac malefici) et ad vitā succidendā pollentes sunt, et p̄pterea
sexagesimuz tertiuū annū seuiuz et pestilētez dicūt, q̄ nouies septez et
septies nouez cuz numez reddūt, hęc astronomica supstitio, vt Trā
q̄llus testis ē ipm quoq̄ p̄turbauit Augustū. Sed vt Plin. inq̄t in
viij. lib. natu. historie. cap. xlix. Artis ipsi^o Astronomie incōstantia
declarat, q̄ incerta res sit. Recurrām nos ad Pauluz aplm, q̄ non
coeli sed Dei arcanoz est p̄sciūs, et discām^o ab eo statutū esse, om̄ib^o
hoibus semel mori. Job etiā audiam^o dicentes. Statuisti terminos
eius q̄ preteriri nō poterūt. his cōtenti causis inq̄rendis finez impo
nam^o, nam ista curiositas est precipitio vicina temeritas

**De causa breuis vitę et mortis. et de annis
antiquorum patruz**

Ca. xxxvij

Liber Secundus.

Necte breuitate vite dolendum nobis e more Theophrasti, q
naturā visus e accusare, q cornicib⁹ cernis ac elephātis lon
gissimā vitā dederit, hōi vero cui⁹ intererat, z cui maxime debebatur
in statuēdo vite spacio vsq; ad suspitioez iuidie parca fuerit, imo si
Mosi credim⁹, naturę opifex De⁹ in distribuiōe vitae tā liberalis
fuit, vt hōi p⁹atez foecerit nunq; moriēdi. Sz qui pfecte credūt di
uinis eloquijs, et cū iusticia et pietate vitā degunt, pntis exilij breui
tate contēpta, magis Deo grās agūt, q hōi coelū aperuerit, q natur
rā accusent, q auara vite fuerit. Sed finge nullā homini coelestiu
bonoz spes relictā, qd de breuitate vite dicēduz sit, in principio li
bri de bello Jugurthe luculēto sermone Crispus explanat, falso in
qt querit de natura sua gen⁹ humanū, q etas imbecilla atq; breuis e
ni forte pot⁹, q virtute regat, nā cōtra reputādo neq; maius aliud
neq; p⁹tabili⁹ inuenies, magisq; naturę industriā hōim, q viz aut tē
pus deesse, sed dux atq; impator vite mortalium animus est, sic ille
Qd vero ante diluuij generalis egressuz, fuerit vite humanę tāta p
liritas, neq; mirari, neq; illi seculo inidere, neq; eā sibi optare quisq;
debet. Erāt illis quidē hoibus (vt Astronomi aiūt, et expimēt o con
stat) coeli ppitiores. Volūt nāq; astronomi duos eē zodiacos, vnuz
in nona sphaera, alterz in octaua, qd firmamētuz vocāt, z initio reruz
ac tēporz, sic a deo dispositos, vt aries arietī, taur⁹ tauro, geminis ge
mini iūgerent, et āboruz coeūtibus in vnū virib⁹ fortior in terris fie
bat influxus, vnde et herbas tunc salubriores, z fruct⁹ terre melio
res, et lōgiores aiantiuz vitas fuisse nō dubiū. Postq; soluta p mo
tū societate ab inuicē discesserūt, tot⁹ inferior⁹ mūd⁹ egrotauit. Sus
peraddunt Theologi primū parentē filios z nepotes talib⁹ discipli
nis imbuisse, vt qd vtile, qd noxiuz vite esset, p se vnusquisq; saltem
cognosceret. Addūt et terre viginē tunc syncerā frugibus suppedi
tasse alimētum melius et vberius, qe post diluuiū salsedine maris
imbibita debilior fuit. Et Deum iccirco vetuisse ne Adam de ligno
quod vite dicebatur, q vite producentē vim habebat, itez degusta

Liber Secundus

ret, ne plongeretur simul cum vita miserias, debuisse autem potius illos quam nos tam diu in vita esse sic probatur, quod videlicet nulla predecessorum inuenta, nullas artes, nullas scientias tunc habentes oportebat longis experientis ea perdiscere, quae nos ex aliorum scriptis, et ex maiorum nostrorum lucubrationibus facile et compendiose docemur. Reducta est tandem communis vitae humanae summa teste David in psalmis ad annos septuaginta, et in eodem adhuc statu perseverat

De annis horum annorum diluuii Plinius Ca. xxxviii

Aet his pater illos primi saeculi annos fuisse nostris pares et pauciores, tanto scilicet quanto lunaris solari est breuior. David enim de annis loquens a suae gentis more qui descendit a Moysse non recessit: Plinius in septimo naturalis historiae libro cap. xlviii. sic de annis inquit. Annus aliiestate unum terminabatur, aliter hyeme, alii quadrimestris temporibus, ut Arcades, quorum anni trimestres fuere, quidam lunenseio, ut Aegyptii. Itaque apud eos aliquid singula annorum milia vixisse possunt, sic Plinius. Quibus ipsis ostendit se putare annos qui primis patribus tribuuntur fuisse menses. Verum haec existimatio per se satis exploditur, longe enim plus nos viueremus, quam illa mundi adhuc recentis antiquitas, nam centum annis mille ducenti menses includuntur, qui numerus annorum nulli illorum ascribitur, sed quod euidentius argumentum esse potest, aduersus eos, quod annos Hebraeorum menses dicunt, quos ipse Moyses quod dixit. Uixit autem Malalehel xv. annis, et genuit Jared, certe si annos pro mensibus accipit: Malalehel quinquaginta annos et totidem menses natus genuisset. quod ut Persius inquit. Non sani esse hominis non sanus iuret Orestes, Sed de his transiunt haec dicta sunt.

Quod vita humana non sit breuiata Ca. xxxix

Assat in super illorum opinio, quod dicunt vitam humanam esse breuiatam. Nam si tempore David idem, quod modo est spatium vitae fuit, quomodo dicemus in dies vitam breuiari? Et quod inter David et nostram hanc aetatem annorum duo milia quingenta, et eo amplius intercesserunt, quo tempore cursu longissimo manifesta vitae breuiatio facta est. Quod si dicas usque ad ceterum annum.